

όλοι μαζί στην εργασία μας. Το απόγευμα, μετά το σχόλασμα, συνέβαινε το αντίθετο στην επιστροφή. Εκείνο που διέκρινα τότε ήτο η καλή συνεργασία και συμπεριφορά μεταξύ μας.

Στο φαγητό μας τρώγαμε μαζί δίπλα ο ένας στον άλλο. Οι Τούρκοι επαρουσίαζαν στο φαγητό χαλούμια, αναράδες, αγκινάρες, πεπόνια και καρπούζια. Πολύ συχνά έφερναν γλυκίσματα και άλλα ζυμαρικά που έκαμναν στο σπίτι τους. Ο ένας από τους εργάτες αυτούς έμαθα ότι ήταν πλούσιος παλαιότερα αλλά επειδή ήτο καλός έχασε την περιουσία του γιατί έμπαινε εγγυητής αυτών που χρεωνόντουσαν. Όμως, όλως παραδόξως, την τελευταία μέρα που πήγαμε στη δουλειά, γιατί την ημέρα αυτή έγινε το πραξικόπημα, τις 15 Ιουλίου 1974, και αργότερα η εισβολή, αυτοί δεν παρουσιάσθηκαν.

Μήπως είχαν τότε διαταγή να μη συ-

νεργάζονται πλέον μαζί μας; Μήπως η ηγεσία τους μυρίστηκε κάτι από τους συμμάχους του ΝΑΤΟ και με το δικό τους τρόπο εγκλώβισαν τους ομοεθνείς τους; Οποσδήποτε την αποφράδα εκείνη μέρα δε παρουσιάσθηκαν στη δουλειά. Ακριβώς εκείνη τη μέρα ήλθε ο πληρωτής για πληρωμή, μου έδωσε τα χρήματα αυτών που απουσίαζαν, μας είπε ότι έγινε πραξικόπημα και για το καλό μας έπρεπε να εγκαταλείψουμε την εργασία και έτσι φύγαμε. Εγώ έστειλα τότε τα χρήματα από τα ημερομίσθια των Τούρκων αυτών με το «συντοπίτη» τους τον Τάσο Χαραλάμπους και από τότε φυσικά δεν τους είδα.

Βέβαια εγώ πήγα σε πολλά τούρκικα χωριά και συνεργάστηκα με τους κατοίκους τους όπως η Επηχώ, η Φώττα, το Κρινί, το Πιζέλι, τα Καλυβάκια στον ΑηΧαρίτο κ.ά. αλλά δεν μου συνέβησαν αξιοσημείωτα γεγονότα και έτσι δεν υπάρχει λόγος να αναφερθώ.

ΠΙΝΩ ΚΡΑΣΙ ΝΑ ΖΑΛΙΣΤΩ 25/3/1981

Μέσ' την ταβέρνα του Μηνά
ο Γιώργος παίζει παγλαμά,
παίζει ο Γιώργος παγλαμά
χορεύουν όλα τα παιδιά.

Μονάχος μου σε μια γωνιά
πίνω στερκό της Πιτσιλιάς,
πίνω κρασί με την οκά
να μου θολώσει τα μυαλά.

Πίνω κρασί να ζαλιστώ
μι' αγάπη να ξεχνάσω
τα ντέρτιαμου να μοιραστώ
ίσως και ησυχάσω

Ανδρέα Παναγίδη